

# TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

## WORKERS' PARTY OF TURKEY

### PARTI OUVRIER DE TURQUIE

12 EYLÜL'DEN ÖNCE TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NE KAYDOLMUŞ

DEMOKRATİK ÖRGÜT ÜYELERİNE

Sevgili arkadaşlarım;

Demokratik Örgüt organının son sayısında (8) bazı yazılar, hiç değilse bazı bölümleri dikkatinizi çekmiş olmalı. Kaynatılan kimi dedikodular sizlere kadar da ulaşmış, kulağınıza çalınmış da olabilir. Neler olup bittiğini sizlerle yüzyüze yapabileceğim bir söyleşide anlatabilmeyi çok isterdim. Seyahat izmin olmayışı bunu engelliyor. Bu imkansızlığın uzun sürmeyeceğini ümit etmekle birlikte, konu, Parti'ye ve Demokratik Örgüte ilişkin olmak gibi bir önem taşıdığından, bir açıklama yapmayı geciktirmek bana uygun görünmedi.

Önce, bir durum tesbiti ile başlayayım:

12 Eylül darbesi ile Parti politik faaliyetten menedilip Merkez ve tüm İl, ilçe binaları kapatılıp mallarına el konması ve MYK'nun bu gibi bir halde uygulamaya konmak üzere aldığı tüm parti organlarının lağvı kararının yürürlüğe girmesi üzerine, tabiidir ki, Parti üyeliği kartının geçerliliği ve açıkça "Türkiye İşçi Partiliyim" demek olanağı kalmadı. Ama, partili olmak, üyelik kaydı ve kartı ötesinde, asıl, Parti'nin amacı-na, Programına, demokratik merkezîyetçilik kurallarına, Parti'nin yeni koşullar altındaki örgütsel varlığına ve otoritesine bağlılık ve yeni koşullar altında da görev almaya isteklilik demek olduğuna göre, bu gerekleri kabul eden, yerine getiren tüm 12 Eylül öncesi üyelerin üyelikleri, biçimsel olarak sona ermiş görünse de kalkmış değildir.

Ne var ki, örgütlenme ve çalışma biçim ve yöntemlerinde kimi değişiklikler yapmak da gerekiyordu. Yasal olarak örgütlenme ve çalışmalarına olanak bulunmayan hallerde işçi sınıfının bilsimsel sosyalist yani Marksist-Leninist partileri iki düzeyde çalışırlar. Temel Örgütlenmeleri ve çalışmaları illegalitededir, "yer altında" dır.

Ama baskıların en şiddetlendiği hallerde bile bu partiler, 1 ) ne kadar dar bile olsa legal olanaklardan yararlanarak olabildiğince ideolojilerini yaymaya, çeşitli sorunlarda görüşlerini açıklamaya, duyurmaya uğraşırlar; 2 ) politik niteliği, çizgisi her ne olursa olsun her nerede bir kitle örgütlenmesi, bir topluluk varsa içine girip köprü başları kurarak orada Parti'ye yönlendirici bir etkinlik kazandırmaya uğraşırlar

Bu koşullarda parti üyelerinin bir kısmı legal alanlarda parti görevi yaparlar, bir kısmı ise tümüyle illegalitede çalışırlar.

Avrupa'da parti çalışması da bu temel kural uyarınca olacak, ama buradaki şartların çok daha elverişli, daha serbest olmasından ötürü Türkiye'deki durumdan elbetteki farklılıklar da gösterecekti.

12 Eylül'den önce yurtdışındaki partililer Parti görevi olarak, Parti'nin yasal koşullara göre bir biçimlenişi olan örgüt içinde çalışıyorlardı. Partice onlara verilmiş görev buydu. 12 Eylül'den sonra da kendileri istedikleri taktirde partili statülerini elbette koruyacaklar ve ilk görevleri de gene aynı demokratik örgütlenme içinde çalışmaya devam etmek olacaktı. Yalnız, Türkiye'de parti yasaklanmış, tüm eski organlar da Parti'nin kendi kararı ile lağvedilmiş olduğundan buradaki üyeler de, Türkiye'deki yasal koşulları göz önünde tutarak, artık parti kartını kullanmayacaklar, TİP'li olduklarını açıklayamayacaklardı.

Diğer yandan demokratik örgüt, örgütsel bağımsızlığa sahip ama politik olarak Parti'ye bağımlı demokratik bir örgütlenme olarak çalışılacaktı. Güçlü bir demokratik örgüt, güçlü bir demokratik hareket olabilmek için üye sayısını artırmak gerekiyordu. Ve yeni üyeler de birer ikişer geliyordu. Avrupa'daki demokrasi koşulları gerçek anlamda bir illegal çalışmayı gerektirmemekle ve partili çalışmalarımızın bir konspirasyon tarafı olmamakla beraber, partili olmayanların da katılımı ile büyüyecek demokratik örgüt hareketinin başka politik gurupların etkisine geçmişini önlemek ve bu hareketi politik olarak Partinin yönlendirmesinde tutabilmek için, bu örgüt içinde çalışmalarıyla Partinin görevi yapmakta olan ve partili statülerini koruyan partilileri ayrıca parti düzeyinde de örgütlemek gerekiyordu. Bu örgütlenme de elbette bir süreç içinde adım adım gerçekleştirilecekti.

Şu açıklamadan da anlaşılacağı üzere, aslında çok açık ve basit olan bu durum, kasten karıştırıldı. "Ben üye değilim, sen üyemisin?, Kim üye, kim değil?" soruları ortaya atılıp tartışmalar açılarak partililerin kafasında sorular, şüpheler, bulanıklıklar yaratılmak istendi. İlk ağızda kurulması gereken ülke komitelerinin ve daha sonra aşağıya doğru bölge, şehir komitelerinin çalışma ekiplerinin oluşturulabilmesi için yetkili ve bilgili arkadaşlardan istediğimiz komite üyeliği için öneriler hala

yapılmadığı gibi kayıtlar, listeler ellerindedir, daha doğrusu yönetimden birinin tekelindedir. Bunlar partili üyelerin kayıtları olduğu halde Parti Genel Başkan'ı ve Sekreteri'ne verilmek istenmemiştir. "Tüzük sorununun açıklığa kavuşma" koşulu bahane olarak ileri sürülmüştür. Oysa eski tüzüğün tümüyle değiştirilmesi söz konusu değildir. Örgütlenme şeması aynı kalmaktadır, örgütlenme elbette merkezden çevreye doğru yapılacaktır, yurt dışı merkez ise belli idi.

Daha sonraları yaratılan ve geliştirilen olaylardan anlaşılmıştır ki, Demokratik Örgütten ayrı bir parti örgütlenmesi istenmemekte, yurt dışındaki parti üst yetkililerinin parti üeleriyle doğrudan ilişki kurabilmesi olanağı önlenmeye çalışılmaktadır.

Parti üyeliği ve örgütlenmesi konusunda bu maksatla kasten kafa karışıklığı yaratıldığı sonucuna varınca, hem bu sorunu ve ona ilişkin tartışmayı bitirmek, kesip atmak, hem de aradaki ilişkileri daha da gerginleştirmek için, bu karışıklığı yaratanlara bu konuda hiçbir eleştiri ve suçlama yöneltmeksizin, konuya ilişkin bulanıklığın sorumluluğunu kendi üzerime alarak durumu yukarıdaki paragraflarda açıkladığım üzere gözleri önüne serdim. Ama tahmin ettiğim gibi, tavır, tutum ve davranış değişmedi. Çünkü sorun aslında bu değildi.

Sorun, ya partinin Avrupa'da yönetimini ve örgütlenmesini bize ve MYK'una karşın doğrudan ele geçirmek, ya da, bu olmazsa, demokratik örgütü, örgütsel bağımsızlığı abartıp, politik bağıllığın anlamını ise çarpıtıp es geçerek, Parti'den koparmak ve kendi bildiğince yönetmektir.

Yurt dışında Parti'yi kontrolleri altına alabilmek için, önce, örgütün ağırlığının bulunduğu Almanya'daki yüksek parti yetkilisini etkisizleştirmeye yönelik olarak bir yandan onun hakkın-da bir şikayetler ve dedikodu kampanyası açtılar, öte yandan, onun bizim ile irtibatını engellemek için demokratik örgüt üyelerinin, mesaj getirip götürmesini yasakladılar ve bu konuda defalarca tarafımdan uyarıldıkları halde aynı tutumda direndiler ve arkadaşımıza mali bakımdan da baskı koyarak nihayet yapılan birkaç yüz marklık yardımı da kestiler. Aynı tecrit ve iktisadi baskı taktiği son zamanlarda benim ile G. Sekreter üzerinde de uygulanmaktadır. Burada ayrıntılarına girmeyeceğim, tatsız bir hikayedir.

Almanya'ya ilişkin tasarılar yürürlüğe konurken, hedef daha da genişletilerek G. Sekreter ve G. Başkan da kapsam içine alındı. Cunta'ya " faşist denilmekten korkulduğu ", " Parti'nin belgeleri dışında bir yol izlendiği ", " Parti'nin satıldığı, teslimiyete götürüldüğü " dedikoduları " demokratik örgütün en üst kademe toplantısında görüşülüp ( 28 - 29 Mart Federal Almanya Toplantısı ) fiskos ajansı ile üyeler arasında yayılmaya girişildi. Ve nihayet asıl hedeflerini tam açığa vurarak, demokratik örgütü, Parti'ye değil, tersine, üç yüksek parti yetkilisini etkisizleştirerek Parti yurd dışı örgütünü demokratik örgüte, demokratik örgütün üst yöneticileri olmaları dolayısıyla da şahsen kendilerine bağlayacak bir

yönetim biçimi önerisi getirdiler. Demokratik örgüt üst yönetimi üyelerinin hepsinin bu hesaplar içinde oldukları, hatta bu " ince " hesapları fark ettikleri kanısında değilim. İçlerinde kimileri öneriyi belli hesaplara göre düşünüp formüle edenler değil, sadece destekleyenlerdir.

Bu önerinin ise, ne tüzük, ne demokratik merkeziyetçilik, ne de düpedüz mantığa uyar bir tarafı olmadığı açıktı. Bir demokratik örgütün yöneticileri - kişi olarak hepsi partili olsa da -sırf bu sıfatlarından dolayı, Parti'nin en yüksek kademe yöneticilerinden oluşacak bir organın ancak sahip olabileceği, Parti'nin tüm Avrupa'da örgütlenmesi ve yönetimi yetkisine sahip olamazdı.

Parti'yi kontrolleri, yönetimleri altına alma girişimlerinin sonuç vermeyeceğini anlayınca, bu defa tümüylü Parti'yi red, demokratik örgütü Parti'den koparıp kendi başlarına buyruk hareket etme yolunu seçtiler. 8 numaralı son gazete bu seçimin artık kesinlikle yapılmış olduğunu göstermektedir.

Yorum yazısının 7. paragrafında hizbin Parti'den ihracına karşı çıkış ve ardından 8. paragrafta yapılan alıntı ile ve daha açık olarak 9. paragrafın son cümlesinde bu ihracın " bürokratik, kör bir disiplin uygulaması " olduğunun iması elbette okuyanların dikkatini çekmiştir.

Birincisi, bu karşı çıkış, Parti'nin en yüksek organının kararına yani Parti'ye karşı çıkmaktır. Parti'yi red etmedikçe, ondan kopmadıkça bu yapılamaz. Partililer, partili kaldıklarınca ne hizbin tarafını tutabilir, ne de onun karşısında " tarafsız " bir tutum alabilirler.

İkincisi, olay, gazete de kullanılan ifade ile "görüş farklarından ötürü bir kısım kadroların dışlanması " değildir. " Görüş farkları " ileri sürerek sonu gelmez tartışmalara yol açıp Parti'nin norma işleyişini engelleyip aksatan, Parti birliğini bozan, giderek açıkça kendi aralarında toplantılar yapıp kararlar alarak ve Parti organlarının toplantılarında bu kararlara göre, yani kendi iç disiplinlerine göre hareket eden, oy kullanan, Örgütü dolaşıp özel toplantılar yapan ve yapmaya girişen, Parti'nin gelir kaynaklarına kadar el uzatan bir hizbin tasfiyesidir. Her an haklarında kovuşturma kararı alınıp Disiplin Kuruluna sevk edilebilirlerdi. Ama ortada "ideolojik farklılık" iddiası olduğundan ve hizipçilik buna dayandırılarak, bu görüş arkasında yürütüldüğünden doğrudan disiplin işlemine gitmek yerine, önce sorunun Kongre'de tam boyutu ile açıklanıp tartışılması ve karara bağlanması uygun görülmüştür.

Bununla beraber, Kongre tarihi yaklaştıkça hizbin yürüttüğü kampanya öyle çirkin düzeylere kadar çıktığı ki, Örgütten, üyelerden Merkeze mektuplar, tuttukları zabıtlar gelmeye başladı. Kongre hazırlıklarında, organ olarak kollektif çalışmayı red ederek kendi başlarına hareket etmeyi hızlandırdılar. Artık MYK'unu bile tanımıyorlar, onun aldığı kararlardan, konuşmalarında ve yazılarında " MYK çoğunluğunun kararları " diye söz ediyorlardı. Böylece, Marksist-Leninist'liği kendilerinden başka kimseye bırakmayan bu kişiler demokratik merkeziyet-

çiliğin temel kuralı olan " azınlığın çoğunluğun kararına uyması "gereğini" , çoğunlukla alınan kararların organın kararı olduğu " ilkesini inkara varıyorlardı. Bunun üzerine MYK, belli büroların sekreterleri olma sıfatlarıyla Bşk. K. üyesi bulunan hizip elebaşılarını bu görevlerinden aldı. Ve işlemin Parti Örgütlerine açıklanmasına karar verdi.

İşler bu durumda iken 12 Eylül bastırdı. " Görüş ayrılıkları " olan bir gurup olmaktan çoktan çıkmış, yasal çalışmalar durumunda bile işleri böylesine köstekleyen,MYK'una cephe alan, kendine yandaş kazanmak için yapmadığını bırakmayan bu hiziple illegalitenin çok çetin koşullarında birlikte,uyumlu bir çalışma yapılamayacağı açıktı. Oysa yeni koşullarda Parti birliği,uyumlu çalışma her zamandan fazla yaşamsal önem taşıyordu. Yine de MYK , doğrudan ihraç kararı almadı, belki yeni koşullarda tutum ve davranışlarını değiştirirler umuduyla yalnızca üyeliklerini dondurdu, yani tedbir işlemi olarak parti görevlerinden geçici olarak uzaklaştırdı.Tutum ve davranışlarında bir değişiklik olmadığı, anti-parti faaliyetlerini sürdürdükleri görüldünc de Parti'den ihraç olundular.

Görülüyor ki, hizbin Parti'den dışlanması Yorum'un göstermek istediği gibi " örgüt içinde bürokratik yöntemlere yer vermek " değil, Parti hareketinin işlerliği, gelişmesi için gerekli birliğin, yoldaşça dayanışmanın önünü tıkayan bir engelin etkisizleştirilmesidir.

Şimdi " birlik " adına bunların anti-faşist mücadele alanından dışlanmamasını savunup demokratik örgüt saflarında yer ve görev vermeye kalkmak, onlara, büyük kitlesi partili olan örgüt üyeleri arasında anti-parti propoganda yapmak, hizipçiliği yürütmek ve etkinlik kazanabilmek fırsatını sağlamaktan başka anlama gelmez.

Cunta'ya karşı olmak, Cunta'ya karşı mücadelede eylem birliği, cephe birliği için ilk şartsa da, yeterli şart değildir. Maoculara, Sovyetler Birliği'ni, sosyalist ülkeler topluluğunu revizyonizm vb. ile suçlayanlarla, sınıfsal mücadelenin yerine bireysel terörizmi koyanlarla birlik olunmadığı gibi,Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin organlarını,yetkililerini tanımayan,kendi hizipçi çıkarları için parti birliğininin kuyusunu kazanlarla da birlik olunmaz.Çünkü bu sıraladığımız tüm unsurlar faşist Cuntaya karşı birleşik örgütlü mücadeleyi, mücadelenin hedefine varılmasını güçlendirici, geliştirici değil, zayıflatıcı, balalayıcı rol oynarlar. Faşist tutsaklar dışında, cuntanın tüm tutsaklarıyla dayanışma, mücadele birliği çağrısı, anti-parti yönelişlerini maskeleyen demogojisinden başka birşey değildir.

G.Başkanın ve G.Sekreterin Cuntaya faşist demekten korktukları,"partiyi sattıkları" veya "teslim ettikleri" dedikodusunun işaretleri de 8 numaralı sayıda uç vermiştir. Yorum'un sondan bir önceki paragrafında "...işçi sınıfının siyasal hareketinin birliğini sağlamak için devrim anlayışları ile, durum analizleriyle, çalışma yöntemleriyle son derece yanlış yerlerde olan hareketlerle bile dialoq geliştiril " diği belirtilmekte, son sayfadaki yazının "teslimiyetçi çizgi" ara başlığı altında -

ki bölümün son iki paragrafında da belli bir hareketin cun-  
tanın faşist niteliğini kabul etmemesinin yanlışlığına işa-  
ret edilerek " siyasal birlik süreci içinde bu yanlış tes-  
lim olmamak " dan söz edilmektedir.

Parti'nin " satılması, teslim edilmesi " yalanını uydu-  
ranlar ve yayanlar, aslında, Türkiye İşçi Sınıfı'nın politik  
hareketinin birliğinin gerçekleşmesini, hatta bu yönden üç  
parti arasında sıkı ve sürekli bir eylem birliğinin oluşturu-  
lup yürürlüğe konulmasını istemeyenlerdir. Geçmişteki olum-  
suz eylem birliği deneylerinin üyeler üzerinde haklı olarak  
bırakmış olduğu burukluğu, öfkeyi, güvensizliği, partiyi sa-  
tıyorlar, teslim ediyorlar yaygaralarıyla körükleyerek,  
onları parti yönetimine karşı tavır almaya itelemeye çalışa-  
rak politik birliği kendi dar, kişisel hesapları nedeniyle  
önlemeye çalışıyorlar. Çok dikkat çekicidir ki, söz konusu  
örgüt gazetesinde kendilerini parti çizgisinde göstermek için  
merkez organından alıntılar yapıldığı halde, merkez organının  
1. sayısından başlayarak politik birlik konusunda yayınlanan  
çeşitli yazılardan tek kelime aktarılmamaktadır. Örneğin,  
Merkez Organının Aralık 1980, 4. sayısındaki " Birlik " baş-  
lıklı yazıdan şu satırları birlikte okuyalım :

" Marksist - Leninist hareketin birliği sınıf mücadele-  
sinde günümüzdeki görevlerin başarılmasında temel bir öneme  
sahiptir. " diye başlayan yazı şöyle devam ediyor:

" Yeni koşullar Marksist - Leninist hareketin birliği -  
Tekleşme sorununu ortadan kaldırmış mıdır ? yoksa daha da mı  
acılaştırmıştır ? Marksist - Leninist plâtfomdaki her hare-  
ket bu sorunun cevabını açık seçik vermek zorundadır. Parti-  
mizin bu soruya verdiği cevap açıktır, kesindir. Birlik -  
Tekleşme sorunu 12 Eylül sonrası koşullarında bütün yakıcılı-  
ğı, güncelliği ve ivediliği ile sınıf hareketinin gündeminde  
yerini korumaktadır. Daha da ötesi en ufak bir bulanıklığa  
ve ikircikli tutuma yer olmadığı görüşündeyiz. Bulanıklık ve  
ikircikli olmanın gerçeklere göz yummak, görevleri görmezden  
gelmek çabasıdır, grupculuktan ve kendine güvensizlikten baş-  
ka hiç bir anlamı yoktur. "

Evet, Parti'nin birleşme konusunda tutumu bu kadar açık ve  
kesin. İstenilen - ve gerçekleştirilmesine çalışılan - birliğin  
ise " her ne pahasına bir birlik " değil, eşitlik zemini üzerinde,  
strateji ve taktiklerin doğru tesbitini sağlayacak, ilkeli bir  
birlik olduğu şüphesizdir.

Bu noktada, şunu hatırlatmakta yarar var :

İşçi sınıfının Marksist - Leninist savaşılarının ahlâki  
ve politik bakımdan güvenilirlikleri söz konusu olduğunda her-  
şeyden önce öz geçmişlerine bakılır. Çünkü sınıf mücadelesi-  
nin yakıcı sıcaklığına uzun yıllar dayanabilmek; hele onca  
çalkantılar, yalpalamalar, zikzaklar, sapma ve ihanetler için-  
de hiç şaşmadan hep doğru çizgide mücadeleyi yıllar yılı sür-  
dürebilmek, getirdiği tehlikeleri, zorlukları, yoksunlukları,  
eziyetleri yakınmadan göğüsleyebilmek kolay değildir. Ancak,  
tartışma ve eleştirileri ahlâki, politik güvenilirlik noktası-  
na getirenlerin öz geçmişlerine özellikle de bakmak gerekir.

Sorun, " cuntaya faşist demekten korkup korkmamak " de -  
ğil, faşist cuntaya karşı bütün rizikoları, gerektireceği öz-  
verileri göze alarak etkin bir mücadele vermekten korkup kork-  
mamaktır. Cuntanın faşistliğinin ete kemiğe büründüğü, somut-  
landığı, emperyalizm, tekeller ve büyük burjuvaziden yana, iş-  
çi emekçi kitleler, tüm ilerici demokratik güçler düşmanı iç  
ve dış politikalarına, yaptığı ve tasarladığı işlere, yürüttü-  
ğü devlet terörüne karşı birleşik etkin bir mücadeleyi olabil-  
diğince çabuk rayına oturtmak, oturabilmenin koşullarını ha-  
zırlamaktır. Mücadelenin lâfazanlığını yapmak değildir.

Türkiye İşçi Partisi Türkiye'den dışarı göçmüş değildir.  
Hem Parti'nin esas gövdesi ve kökleri, hem de Cuntaya karşı  
verdiği sonuç almaya yönelik mücadele Türkiye'dedir. Avrupa'  
daki demokratik örgütün mücadelesi, Parti'ye, onun Türkiye'de-  
ki mücadelesine bağlandığı, ona yardımcı olduğu ölçüde anlam  
ve önem kazanır. Aksi takdirde, politik mücadele veriyoruz  
diye kendimizi oyaladığımız bir " boş zaman faaliyeti ", bir  
" politik hobi " olmaktan öteye gitmez. Cadı kazanını kayna-  
tanlar, demokratik örgütü Parti'den koparıp kendi tekellerine  
almak isteyenler bu gerçeği bildiklerinden, bir yandan, MYK  
organından alıntılar yaparak kendilerini Parti saflarında gös-  
termeye çalışırken, öte yandan, Türkiye'de Parti diye birşey  
kalmadı fiskosunu sinsice yayıyorlar, Parti'nin varlığını her  
geçen gün geliştirerek sürdürdüğünü bildikleri halde. Varsın  
onlar bilmezlikten gelsinler ; Türkiye kamu oyu ve cunta biliyor.

Başlangıçta G.Başkan, G.Sekreter ve Parti Yüksek Yetkili-  
sine karşı takınılan çok olumlu tavrın sonradan yüzseksen dere-  
ce tersine çevrilmesinin, demokratik örgütün örgütsel bağımsız-  
lığı kasten yanlış yorumlanıp mutlaklaştırılarak Parti'den ko-  
parılmaya çalışılmasının, Parti'ye karşı çıkıp hizbin savunulma-  
sının ve Parti'nin varlığını inkar etmenin nedenleri açıkça bel-  
lidir, ama esasen uzamış olan bu yazının dar çerçevesinde  
ele alınamayacak kadar uzun, ayrı bir hikâyedir. İbret veri-  
ci bir hikaye. Yakında görüşebileceğimizi umduğumdan o hikaye-  
yi anlatmayı şimdilik erteliyorum. O vakte kadar konuyu bir  
tek cümle ile özetlemek gerekirse : " Korku dağları bekler ".

Sıcak, partili selâmlarımla.

BEHİCE BORAN

Türkiye İşçi Partisi  
Genel Başkanı